

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

Mgr. P. M.

bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Strouhalem,
se sídlem Čimelice 112, 398 04 Čimelice

proti

žalovanému

první náměstek policejního prezidenta

se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2023, č.j. PPR-5609-6/ČJ-2023-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný (výrokem pod bodem I.) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu (dále jen „náměstek ředitele“ nebo „prvostupňový správní orgán“) ve věcech kázeňských č. 803/2021 ze dne 16. 7. 2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 71 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákon“), kterého se z vědomé nedbalosti dopustil porušením § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona tím, že: *„jako chovatel porušil povinnost chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházet poškození jejich zdraví, když dne 20. 6. 2019 v přesně nezjištěné době, nejpozději však v 15:34 hodin, na pozemku u domu č. p. X v ulici V Z. v obci N., uložil služebního psa útvaru plemene belgický ovčák jménem Connor s evidenčním číslem 15141, který mu byl svěřen do osobní péče rozhodnutím služebního funkcionáře a také k ustájení, a spolu s ním i svého psa plemene belgický ovčák jménem Bond do zavazadlového prostoru osobního automobilu tovární značky Škoda Octavia combi, státní poznávací značky X. Následně dveře vozidla uzavřel, aniž by spolehlivě zajistil ochlazování vzduchu uvnitř, přičemž jednal s vědomím, že vozidlo stojí na místě vystaveném přímému slunečnímu svitu. Se znalostí fyziologických potřeb zvířat, znalostí výcvikového programu a s přihlédnutím k tehdejšímu počasí, když panovaly vysoké teploty vzduchu, se vzdálil od vozidla, ve kterém ponechal oba psy po přesně nezjištěnou dobu, která však byla dostačující k tomu, aby došlo k přehřátí organismu, oběhovému kolapsu a následnému úhynu obou psů“*,

za výše uvedené jednání byl žalobci dle § 51 odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně (výrokem pod bodem II.) žalobou napadeného rozhodnutí nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.

2. Podstatný obsah správního spisu:
3. Vydání prvostupňového a žalobou napadeného rozhodnutí předcházelo trestní řízení vedené se žalobcem pro přečin zanedbání péče o zvíře z nedbalosti podle § 303 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Ve věci byl vydán rozsudek Okresního soudu v Mělníku č. j. 3 T 83/2020-219 ze dne 5. 10. 2020 a usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 11 To 349/2020-250 ze dne 21. 1. 2021. Krajský soud v Praze se ztotožnil s posouzením Okresního soudu v Mělníku ohledně toho, že obžalovaný formálně naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu v zanedbání péče o zvíře z nedbalosti dle § 303 odst. 1 trestního zákoníku, a to nejen po stránce objektivní, ale i subjektivní. Krajský soud v Praze uvedl, že v jednání obžalovaného je možno hrubou nedbalost spatřovat, a to ve formě hrubé nedbalosti vědomé. Obžalovaný věděl, že může způsobem uvedeným v trestním zákoně

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí. Krajský soud v Praze ovšem dospěl k závěru, že společenská škodlivost jednání obžalovaného nedosahuje ani škodlivosti nejlehčích v praxi se vyskytujících případů typově shodné trestné činnosti, a to jednak s ohledem na osobu obžalovaného a na konkrétní okolnosti daného případu. Uzavřel, že jednání obžalovaného nedosahuje intenzity společenské škodlivosti vyžadované pro žalovaný trestný čin a z tohoto důvodu rozsudek Okresního soudu v Mělníku zrušil v celém rozsahu. Vzhledem k fatálnímu následku na zdraví obou zvířat postoupil věc k projednání Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy k posouzení, zda jednáním obžalovaného nebyla naplněna skutková podstata přestupku.

4. Dne 12. 4. 2021 bylo se žalobcem zahájeno řízení dle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru pro důvodné podezření ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, kterého se dopustil porušením § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona. Dne 16. 7. 2021 vydal náměstek ředitele prvostupňové rozhodnutí, ve kterém uznal žalobce vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku. V odůvodnění odkázal na dosavadní průběh řízení jak před Generální inspekcí bezpečnostních sborů, tak před soudy obou stupňů i před Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy a konstatoval, že byly využity spisové materiály GIBS, Krajského státního zastupitelství a soudu I. a II. stupně. Uvedl, že dne 20. 6. 2019 došlo k uzavření dvou psů do zavazadlového prostoru osobního automobilu, žalobce páté dveře uzavřel, aniž spolehlivě zajistil ochlazování vzduchu uvnitř a takto jednal s vědomím, že vůz stojí na místě vystaveném přímému slunečnímu svitu. Náměstek ředitele konstatoval, že žalobce nemohl spoléhat při tak vysokých teplotách, polojasném počasí a slabém větru, že otevření jedné dveří pro dostatečné ochlazování dvou vzrostlých psů umístěných současně v uzavřeném zavazadlovém prostoru bude dostačující. V jednání žalobce proto spatřoval nedbalostní jednání vědomé, jelikož věděl o možnosti následku, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí, byl ale schopen rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro oba psy, musel také vědět, že uzavřením psů do zavazadlového prostoru je může vystavit nebezpečí přehřátí organismu a kolapsovému stavu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový stav nenastane a psy na životě či zdraví neohrozí.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ve věcech kázeňských č. 244/2021 ze dne 1. 11. 2021 (dále jen „rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021“) zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal správní žalobu, a následně bylo rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021 zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 11 Ad 16/2021-67 ze dne 13. 9. 2022, a věc vrácena řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy k novému projednání a rozhodnutí. Městský soud v Praze ve svém rozsudku uvedl, že neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný měl vycházet z bezprostředního výsledku svědků. Listiny, z nichž je patrný obsah výpovědí svědků z jiných řízení, obecně mohou být podkladem pro rozhodnutí. Využití těchto listin jako podkladů pro rozhodnutí by však bylo možné pouze tehdy, pokud by správní orgány uvedly, ze kterých konkrétních listin a podkladů opatřených v trestním řízení vyšly, jak je hodnotily a jaké z nich učinily závěry. Zdejší soud konstatoval, že správní orgán prvního stupně však pouze velmi obecně uvedl, že *„V průběhu vedeného řízení o jednání, které má znaky přestupku, byl ze strany pověřené osoby k vedení řízení zjišťován stav věci, ke které došlo před 2 roky, a proto byly po*

prostudování využity spisové materiály GIBS, Krajského státního zastupitelství a soudů I. a II. stupně.“ Z takto provedeného souhrnného konstatování však není možné zjistit, jaké konkrétní listiny byly podkladem pro rozhodnutí, ani jak tyto listiny správní orgán hodnotil při zjišťování skutkového stavu věci. Pouhé konstatování o využití spisových materiálů z předchozích řízení nelze dle soudu považovat za hodnocení důkazů v souladu s § 180 odst. 2 služebního zákona. Soud uzavřel, že z rozhodnutí není zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, a absentují v něm úvahy správního orgánu na základě nichž dospěl k závěru vyslovenému v rozhodnutí. Městský soud v Praze proto rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021 zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy k dalšímu řízení.

6. Ředitel Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy z důvodu své podjatosti ve smyslu § 14 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), věc postoupil žalovanému, jenž odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zamítl a žalobou napadeným rozhodnutím jej potvrdil. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že součástí spisového materiálu je spis GIBS sp. zn. GI-3127/TČ-2019-842020, žalovaný konkrétně vyjmenoval veškeré listiny, jež jsou součástí spisu a ze kterých při rozhodování o odvolání vycházel. Žalovaný zejména vycházel z protokolu o výsledku žalobce (č. l. 32-37 spisu), protokolu o hlavním líčení (č. l. 209-210 spisu), protokolu o výsledku mjr. K. (č. l. 38-43 spisu), protokolu o výsledku MVDr. N. (č. l. 44-48 spisu), obsah těchto listin žalovaný shrnul na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že se zcela ztotožňuje se závěry učiněnými náměstkem ředitele v prvostupňovém rozhodnutí, podle něhož žalobce z vědomé nedbalosti zanedbal potřebnou péči o zvíře, které vlastní a o které byl pověřen se starat, když uložil služebního psa a vlastního psa do zavazadlového prostoru vozidla, aniž by spolehlivě zajistil ochlazování vzduchu uvnitř. Přičemž jednal s vědomím, že vozidlo stojí na místě vystaveném přímému slunečnímu svitu a že panovaly vysoké teploty vzduchu, a vzdálil se od vozidla na dobu, která postačovala k tomu, že došlo k přehřátí organismu zvířat, jejich oběhovému kolapsu a následnému úhynu. Sled události předmětného dne, jak je popsal samotný žalobce, tj. výjezd manželky žalobce z vrat a z tohoto důvodu zavření psů do zavazadlového prostoru vozidla, zranění syna žalobce v domě a nutnost kontroly jeho zdravotního stavu, jakož i skutečnost, že když se žalobce později pro psy vrátil byli téměř mrtví a bezprostředně poté k jejich úhynu došlo, do sebe logicky a časově zapadají a nejsou též v rozporu se svědeckými výpověďmi mjr. K. a býv. ppor. D. Žalovaný uvedl, že situace na místě činu a prostředí pro ustájení psů u domu žalobce jsou popsány v úředním záznamu o ohledání věci, jehož součástí je i fotodokumentace místa činu. Uvedl, že jednání žalobce je rovněž prokázáno výpovědí MVDr. N., který podrobně popsal změny, které nastaly v těle uhynulého služebního psa. Znalec MVDr. N. rovněž zpracoval protokol o pitvě uhynulého služebního psa, z něhož je zřejmá příčina smrti, tj. přehřátí organismu a oběhový kolaps. Nutná přítomnost vysoké teploty ve vozidle byla prokázána zejména zprávou ČHMÚ, z níž se podává, že teplota vzduchu se dne 20. 6. 2019 v době mezi 13:00 – 16:30 hod. pohybovala mezi 27 °C – 30 °C, bylo polojasno beze srážek a vál slabý vítr s nárazy do 8 m/s. Žalovaný uvedl, že byt žalobce poukazoval na to, že dveře vozidla nechal po umístění psů otevřené a že si nedokáže vysvětlit jejich zavření, je nutno konstatovat, že ani otevření jedné dveří by nemohlo mít vliv na to, že v zavazadlovém prostoru s ohledem na vysokou teplotu vzduchu, vystavení vozidla přímému slunečnímu svitu a téměř bezvětrí nepanovaly podmínky slučitelné se životem zvířete. Žalovaný uzavřel, že skutečnosti zjištěné z výše uvedených podkladů do

sebe zapadají, vzájemně se v kontextu logicky doplňují a vyvracejí tvrzení a námitky žalobce.

7. Žalovaný na straně 10 až 11 napadeného rozhodnutí vyjmenoval znaky skutkové podstaty přestupku. K subjektivní stránce jednání žalovaný uvedl, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona postačí zavinění z nedbalosti. V případě žalobce je možno spatřovat nedbalostní jednání vědomé, jelikož věděl o možnosti následku, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí. Žalobce musel i vzhledem ke svým zkušenostem se psy vědět, že uzavřením psů do zavazadlového prostoru bez dostatečného přísunu proudícího vzduchu a ve výše specifikovaných podmínkách je může vystavit nebezpečí přehřátí organismu a kolapsovému stavu, tj. byl schopen rozpoznat a zhodnotit okolnosti, které vytvářejí možné nebezpečí pro psy, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový stav nenastane a psy na zdraví či životě neohrozí. K žalobcem namítané krajní nouzi, kterou žalobce spatřoval v tom, že musel řešit pád syna uvnitř domu, žalovaný uvedl, že žalobce se měl poté, co zjistil, že v případě syna se nejedná o závažné poranění, k vozidlu vrátit a oba psy vypustit, namísto toho však utěšoval dceru, která sice plakala, ale v nebezpečí ohrožení zdraví či života nebyla. Nebyly tak naplněny znaky krajní nouze, jimiž je existence přímo hrozícího nebezpečí. K výši kázeňského trestu žalovaný uvedl, že s ohledem na povahu jednání majícího znaky přestupku, kterého se žalobce dopustil, a s přihlédnutím k tomu, že § 71 odst. 2 veterinárního zákona zakotvuje, že za přestupek podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona lze uložit pokutu do 20 000 Kč, lze uložení pokuty ve výši 2 500 Kč, která je v dolní části stanoveného rozpětí, považovat za přiměřenou. Při stanovení výše kázeňského trestu přihlédl náměstek ředitele rovněž k okolnostem uvedeným v § 186 odst. 6 zákona o služebním poměru, a to tím způsobem, že ve prospěch žalobce hodnotil skutečnost, že byl za plnění služebních povinností opakovaně odměňován a že podle posledního služebního hodnocení byl hodnocen „velmi dobře“. Dále přihlédl k tomu, že vedení trestního řízení po dobu delší než jeden rok způsobilo žalobci emočně zatěžující prožitky a samotný úhyn obou psů žalobce s ohledem na kladný vztah ke zvířatům ovlivnil traumatizujícím způsobem. Žalovaný se s druhem a výší kázeňského trestu uloženého náměstkem ředitele ztotožnil a dodal, že žalobci polehčilo i to, že své jednání sám oznámil, spolupracoval při objasňování skutkových okolností případu a že projevil snahu nahradit způsobenou škodu, byť nepřipustil jakékoliv pochybení či zavinění ze své strany. Dále žalovaný vypořádal jednotlivé námitky žalobce.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

8. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť odpovědnost za přestupek zanikla. Žalobce odkázal na § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupek“), dle kterého k zániku odpovědnosti za přestupek dojde uplynutím tří let od jeho spáchání. Žalobce uvedl, že v daném případě došlo ke spáchání přestupku 20. 6. 2019, uplynutím lhůty tří let, tedy 20. 6. 2022 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek.
9. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal, že žalobou napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce namítal, že ani v jednom rozhodnutí není uvedeno, proč správní orgán neposuzoval některé další důkazy, proč z nich nevycházel, proč vybral ty, které vybral, jak se vypořádal s rozpory

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

mezi nimi a argumentaci žalobce. Dle žalobce žalovaný v rozhodnutí odkázal na celý spis, tedy i na další důkazy, které žalovaný v rozhodnutí neuvedl. Stejně tak dle žalobce není zřejmé, jak žalovaný dospěl k některým závěrům, např. o skutečnosti, že vedení trestního řízení způsobilo žalobci emočně zatěžující prožitky, a že žalobce byl odměňován a podle služebního hodnocení hodnocen velmi dobře, když tyto důkazy nebyly provedeny. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu vnitřní rozpornosti. Poukázal na konstatování žalovaného: „...za takových okolností nelze tvrdit, jak činí odvolatel v odvolání, že náměstek ředitele KŘP – A staví hodnotu člověka a psa na stejnou úroveň“ a na pasáž rozhodnutí: „...odvolatel navíc svým jednáním, kdy údajně odvracel přímo hrozící nebezpečí, které objektivně neexistovalo, způsobil následek ještě závažnější, a to úhyn dvou psů za trýznivých okolností“. Z tohoto dle žalobce vyplývá, že žalovaný, byť popírá, že hodnota psa je postavena na stejnou úroveň jako lidský život, vzápětí život dvou psů staví nad zdraví dítěte.

10. Žalobce v rámci třetího žalobního bodu namítal, že oba správní orgány ani nezjišťovaly skutečný skutkový stav. Žalobce namítal, že správní orgány nehodnotily jednotlivé důkazní prostředky, a to ani jednotlivě, ani ve vzájemné souvislosti, rovněž neřešily případné rozpory mezi těmito důkazy. Namítal, že správní orgány provedly selektivní hodnocení důkazů. Dle žalobce se žalovaný vůbec nezabýval podstatnými skutečnostmi, a to zejména dostatečným přísunem vzduchu, časem potřebným k přehřátí psů, ve vztahu k času potřebným k ošetření syna. Žalovaný se dle žalobce vůbec nezabýval dokazováním příčinné souvislosti. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že MVDr. N. vypověděl, že otevření jedné dveří postačuje k ochlazení psů. Žalobce uvedl, že pokud nechal tyto dveře otevřené, pak mezi jednáním žalobce a následkem není příčinná souvislost.
11. Žalobce připomněl, že předmětný den zavíral bránu, poté co jeho manželka odjížděla. Na svém pozemku má kotce, u nichž opravoval dveře, a proto je nemohl použít. Při zavírání dveří mu nezletilá dcera oznámila, že jejich syn, rovněž nezletilý a velmi nízkého věku, upadl na hranu stolu a brečí. Žalobce proto provizorně uzavřel oba psy do vozidla a otevřel zadní dveře, aby psům zajistil přívod vzduchu a šel se postarat o nezletilého syna – zjistit rozsah a vážnost zranění a uklidnit ho, přičemž následně musel uklidnit i jeho sestru, která z celé situace byla v šoku a začala také brečet. Žalobce se následně vrátil k vozidlu, aby psy pustil a zjistil, že jsou zavřené dveře, které nechal otevřené, následně poskytl psům první pomoc. Žalobce namítal, že jeho výpověď tvoří jednu z částí dokazování, ke které jak vyplývá z odůvodnění obou rozhodnutí, správní orgány vůbec nepřihlíděly. Žalobce rovněž poukázal na výpověď svědka K. při hlavním líčení, ve které svědek uvedl, že pokud v autě není kynologická úprava, tak se musejí nechat otevřené minimálně buď zadní dveře nebo okénka. Žalobce zdůraznil, že svědek neuvedl obě zadní dveře proti sobě. Žalobce rovněž poukázal i na závěr znalce MVDr. N. při jeho výsledku dne 18. 6. 2020 zachycený v protokolu o výsledku znalce. V tomto protokolu je uvedeno: „*ot. pol. orgánu: Mělo by na tuto dobu významnější vliv otevření jedné dveří vozidla? Odpověď: Asi ano, záleží na tom, jak by byly otevřené. V případě, že by byly otevřené dokořán, tak by to vliv mělo.*“ Dle žalobce pak není jasné, jak správní orgány tento závěr zhodnotily a posoudily, a to i ve vzájemné souvislosti. Žalobce namítal, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci.
12. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítal, že správní orgány nesprávně právně posoudily zjištěný skutkový stav. Žalobce zejména nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že pád dítěte hlavou na hranu stolu není přímo hrozícím nebezpečím. Žalobce namítal, že správní orgán vůbec nerozlišuje mezi hodnotou života psů a člověka. Správní orgány nevzaly

v úvahu skutečnost, že žalobce musel nejprve zjistit, jestli nezletilý syn je zraněný a jak vážně, a že následně utěšoval rozrušenou dceru. Žalobce rovněž uvedl, že těžko mohl přijít se synem v náručí k vozidlu, jak dovozuje správní orgán, když zde bylo další rozrušené dítě. Dle žalobce tedy v daném případě hrozilo nebezpečí poškození zdraví a života člověka. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány nesprávně posoudily společenskou škodlivost jednání žalobce. Žalobce má za to, že jeho jednání nemohlo být společensky škodlivé, když se snažil zabránit možným vážným následkům, a to jak v případě možného útoku psů a ohrožení dalších osob či poškození zdraví nezletilého. Takovéto jednání je naprosto odlišné od jednání, kdy osoby nechávají zavřené psy (děti) v autech v nákupních centrech. Žalobce tak má za to, že by neměl být postihován za nešťastnou souhru náhod, ke které došlo bez jeho přičinění.

13. V pátém žalobním bodě žalobce namítal, že řízení je zatíženo vadou, a že mu nebylo sděleno jakou povinnost měl porušit. Namítal, že při zahájení řízení nebylo obvinění dostatečně specifikováno. Žalobce uvedl, že odkazovaný § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona obsahuje dvě skutkové podstaty. Žalobce tedy neví, zda je mu kladeno za vinu, že choval „*zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav*“ či zda porušil povinnost „*předcházet poškození jejich zdraví*“.
14. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že uložený trest je nepřiměřený a spočívá na důkazech, které nebyly provedeny. Žalobce poukázal na to, že služební hodnocení není ve výčtu důkazních listin uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobce namítal, že druh trestu nezohledňuje veškeré okolnosti, a to zejména dobu trvání řízení. Ohledně skutečnosti, že úmrtí obou psů znamenalo psychickou újmu i pro žalobce, žalobce namítal, že s tímto nově přichází žalovaný v napadeném rozhodnutí, a že v prvostupňovém rozhodnutí na tuto skutečnost nebyl brán zřetel, tato skutečnost by se tak měla projevit do nové výši kázeňského trestu. Dle žalobce by bylo dostačující samotné projednání přestupku či napomenutí.
15. Dále žalobce namítal, že řízení bylo vedeno tendenčně podjatými správními orgány, za účelem vytvoření podmínek pro řízení o náhradě škody. Žalobce namítal, že veškeré osoby působící u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy jsou podjatými osobami, když předmět řízení se vztahuje ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, kterému byla způsobena škoda. Řízení vedené těmito osobami tedy nemůže být objektivní, když tyto osoby hájí zájmy Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. Žalobce v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu, Pl. ÚS 1/19, ze dne 30. 6. 2020.
16. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 8. 6. 2023 uvedl, že podaná žaloba je nedůvodná a z velké části se argumentačně shoduje s námitkami z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i předchozí správní žaloby. K namítanému zániku odpovědnosti za přestupek žalovaný poukázal na § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle kterého se do prekluzivní lhůty nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení. Dne 10. 9. 2019 došlo sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ke stavení promlčecí doby, přičemž ke skončení trestního řízení a s tím souvisejícímu skončení stavení promlčecí doby došlo právní moci usnesení Krajského soudu o postoupení věci řediteli Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dne 21. 1. 2021. Následně byla promlčecí doba přerušena dne 28. 4. 2021 (sdělením o zahájení kázeňského řízení), čímž

počala běžet promlčecí doba nová v souladu § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Dne 21. 7. 2021 však byla promlčecí doba opět přerušena (vydáním prvostupňového rozhodnutí) a počala běžet promlčecí doba nová. Žalobce podal dne 12. 11. 2021 žalobu proti rozhodnutí o odvolání, čímž došlo opět ke stavení promlčecí doby, a to podle § 32 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky po dobu vedení soudního řízení správního, které bylo ukončeno nabytím právní moci zrušujícího rozsudku dne 13. 10. 2022. Žalovaný uvedl, že od posledního přerušení promlčecí doby (vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 21. 7. 2021), jímž počala běžet promlčecí doba nová, uplynula do podání žaloby proti rozhodnutí o odvolání dne 12. 11. 2021 doba 114 dnů. Od právní moci zrušujícího rozsudku ze dne 13. 10. 2022 do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 28. 2. 2023 uplynulo 138 dnů. Není tedy pochyb o tom, že roční promlčecí doba k uložení kázeňského trestu podle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky dosud neuplynula. Žalovaný rovněž konstatoval, že k objektivní promlčecí době tří let od spáchání vytýkaného jednání dne 20. 6. 2019 je třeba přičíst dobu 833 dnů, po kterou trvalo trestní řízení a soudní řízení správní, v době vydání napadeného rozhodnutí dne 28. 2. 2023 nebylo protiprávní jednání žalobce promlčeno.

18. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že obsahem napadeného rozhodnutí je uvedení a rozbor jednotlivých podkladů, ze kterých žalovaný při rozhodování vycházel a které mají relevanci k projednávané věci. K tvrzení žalobce, že se žalovaný řádně nevypořádal s jeho argumentací týkající se výpovědi svědků, žalovaný uvedl, že svědci mjr. Mgr. K. a býv. ppor. D. se shodli na tom, že pokud musejí ponechat psy ve vozidle, snaží se jim zajistit takové podmínky, aby měli co nejlepší přísun proudícího vzduchu, a současně se snaží vyhnout tomu, aby vozidlo stálo na slunci. V případě, že vozidlo nemá kynologickou úpravu, je třeba nechat otevřené minimálně zadní dveře, nebo okénka, ale vždy musí být otevřeno více než jedno okénko, aby proudil vzduch. Žalobce pak zavádějícím způsobem interpretuje vyjádření MVDr. N., který dne 12. 6. 2020 do protokolu uvedl, že v případě, kdy by byly ponechány některé z dveří dokořán, tak by to zřejmě k ochlazení psů stačilo, přičemž následně v rámci výsledku dne 18. 6. 2020 na otázku, zda by v případě otevření jedné dveří dokořán k úhynu psů nedošlo, do protokolu sdělil, že když by byly dveře otevřené, záleželo by na tom, jak intenzivní by byla výměna vzduchu ve vozidle; stejné stanovisko zaujal i při hlavním líčení dne 5. 10. 2020, kdy navíc uvedl, že otevřením jedné dveří by došlo toliko ke zpomalení nástupu podmínek neslučitelných se životem psů. Z výpovědi MVDr. N. je dle žalovaného zřejmé, že otevření jedné dveří nemohlo být zárukou toho, že psi budou mít zajištěn dostatek proudícího vzduchu, aby k jejich úhynu nedošlo. Za jak dlouho k nevratnému přehřátí organismu psů došlo je irelevantní, neboť rozhodnou je skutečnost, že doba, po kterou byli psi uzavřeni ve vozidle, byla dostatečná k přehřátí organismu zvířat, jejich oběhovému kolapsu a následnému úhynu.
19. K námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí (na stranu 11 až 12 a 16), ze kterého je zřejmé, že žalovaný přisvědčil žalobci v tom, že je pochopitelné, že se předně věnoval svému synovi, který se dle jeho tvrzení uhodil do hlavy. Nicméně poté, co zjistil, že syn není vážně zraněn, měl se k vozidlu vrátit (třeba i se synem v náručí) a psy vypustit. V okamžiku, kdy žalobce zjistil, že se v případě syna nejedná o závažné poranění, tj. pominuly podmínky krajní nouze, měl se věnovat psům uzavřeným ve vozidle, namísto toho však utěšoval plačící dceru, které zjevně nehrozilo žádné přímé nebezpečí.

20. Žalovaný poukázal na § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru ze kterého vyplývá, že odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání, zákonnost přezkoumává v celém rozsahu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se zabýval celou spisovou dokumentací předmětného řízení, tedy prostudoval kompletní spis shromážděný v dané věci. Po jeho vyhodnocení (a s ohledem na závazný právní názor uvedený ve zrušujícím rozsudku) odkázal na jednotlivé podklady (včetně namítaného služebního hodnocení a přehledu o odměnách a trestech žalobce), jejichž obsah v napadeném rozhodnutí shrnul, a současně uvedl, jaké z provedených důkazů učinil závěry. Skutečnost, že úhyn obou psů žalobce ovlivnil traumatizujícím způsobem, je zřejmá z ústního jednání se žalobcem ze dne 24. 6. 2021 i výpovědi ostatních svědků. Náměstek ředitele vzal tuto skutečnost v potaz při ukládání kázeňského trestu žalobci (žalovaný odkázal na stranu 4 prvostupňového rozhodnutí), v rámci odvolacího řízení tak nebyl důvod pro změnu druhu a výše kázeňského trestu, s nímž se žalovaný plně ztotožnil. K námitce podjatosti úředních osob žalovaný poukázal na § 14 odst. 2 správního řádu, podle kterého úřední osoba není vyloučena ze všech úkonů v řízení, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Vzhledem k tomu, že žalobce zakládá pochybnosti o nepodjatosti úředních osob výlučně na jejich služebním zařazení v útvaru, tj. podřízenosti řediteli útvaru, nelze jeho námitce přisvědčit. Žalobce netvrdil nic o bližším vztahu těchto osob k předmětu řízení, sobě nebo svému zástupci, pro něž by bylo lze usuzovat o zájmu osob pověřených vedením řízení na výsledku řízení.

21. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

III.

Ústní jednání

22. Na ústním jednání dne 27. 1. 2025 právní zástupce žalobce setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na žalobu a akcentoval, že v žalobou napadeném rozhodnutí byly nesprávně posouzeny jím vznesené námitky, zejména námitka promlčení; dále nebyla správně zohledněna skutečnost, že se MVDr. N. ve věci vyjadřoval k problematice, která není oborem jeho působnosti; taktéž ve věci nebyla správními orgány prokázána vina žalobce, neboť správní orgány opomněly zohlednit, že žalobce ve vozidle nechal otevřené dveře, pokud se následně tyto zavřely, stalo se tak bez přičinění žalobce, kdy nelze vyloučit ani jednání třetí osoby, tudíž tuto skutečnost nelze klást žalobci k tíži. Poukázal i na nesprávně vyhodnocenou námitku systémové podjatosti, jelikož nelze přisvědčit závěru žalovaného o nepodjatosti za situace, kdy je zde paralelně vedeno řízení o náhradě škody se žalobcem.

23. Žalovaný rovněž setrval na svém procesním stanovisku, odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě. Reagoval i na ústním jednání zopakované žalobní námitky, k nimž uvedl, že výpověď MVDr. N. nebyla posuzována izolovaně, nýbrž ve vzájemné souvislosti se svědeckými výpověďmi ppluk. K. a býv. ppor. D., kteří se jednoznačně a shodně vyjádřili k otázce uchovávání psů uvnitř vozidla; žalovaný souhlasil s tím, že uchovávání psů uvnitř vozidel není upraveno právními předpisy, nicméně se jedná

o standardizovaný postup. Současně upozornil, že k tvrzení žalobce, že ve vozidle ponechal otevřené dveře bylo správními orgány přihlédnuto jako k polehčující okolnosti ve prospěch žalobce. Žalovaný souhlasil s tím, že se žalobcem je vedeno i řízení o náhradě škody, nicméně tato skutečnost není způsobila založit podjatost v nyní přezkoumávaném řízení, navíc za situace, kdy řízení o náhradě škody je vedeno jinými pověřenými příslušníky, než kteří byli pověřeni vést nyní posuzované správní řízení.

24. Soud neprovedl žalobcem v žalobě navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Účastníci žádné nové důkazní návrhy v řízení nevznесли a neuplatnili ani námítky vůči provedení dokazování.

IV.

Posouzení žaloby

25. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
26. Žaloba není důvodná.
27. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy.
28. Podle § 189 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru: „*Při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o rozhodování, zda má jednání příslušníka všechny znaky potřebné k určení viny*“.
29. Podle § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru: „*Při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o zánik odpovědnosti*“.
30. Podle § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona: „*Chovatel je povinen chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházet poškození jejich zdraví*“.
31. Podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona ve znění účinném do 14. 1. 2020: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností chovatele nebo některý z požadavků na přemístění a vnitrostátní přepravu zvířat stanovených v § 4, § 5 odst. 1 písm. a) až c), § 5 odst. 2 a 3, § 6 odst. 1 až 4 a 7 nebo v § 7,*“ podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení: „*Za přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) až c)*“.
32. Podle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona ve znění účinném od 1. 10. 2022 dosud: „*Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že nesplní nebo poruší některou z povinností chovatele nebo některý z požadavků na přemístění a přepravu zvířat stanovených v § 4 odst. 1 písm. a) až e) a g) až i), § 4 odst. 2, § 5 odst. 1 písm. a) až c), § 5 odst. 2, § 6 odst. 1 až 4 a 7, § 7 nebo stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/429, nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2019/2035, nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/688 nebo nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2020/990*“; podle odst. 2 písm. a) téhož ustanovení: „*Za přestupek lze uložit pokutu do 20 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), c) a x)*“.

33. Podle § 51 odst. 3 zákona o služebním poměru: „*Pokuta se ukládá příslušníkovi ve výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní právní předpis, a to i v případě opakovaného jednání majícího znaky přestupku*“.
34. Podle § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení*“, podle odst. 1 písm. b) téhož ustanovení: „*Do promlčecí doby se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo soudní řízení správní*“.
35. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu, přerušuje se běh promlčecí doby jeho doručením, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová*“.
36. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky: „*Odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1*“.
37. K námitce žalobce, že odpovědnost za přestupek zanikla, konstatuje soud, že ji shledal nedůvodnou. Žalobce odkazoval na § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle žalobce k zániku odpovědnosti za přestupek došlo uplynutím tří let od jeho spáchání, tedy 20. 6. 2022. Soud konstatuje, že tzv. maximální či mezní promlčecí doba podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky činí v daném případě 3 roky od spáchání přestupku. Nicméně druhá věta § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že do této doby se nezapočítává doba, po kterou trvala některá ze skutečností podle odstavce 1 téhož ustanovení. V daném případě se tedy do tzv. maximální promlčecí doby nebude započítávat doba po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení a soudní řízení správní. Rovněž důvodová zpráva k zákonu č. 417/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, uvádí, že: „Navrhuje se výslovně zdůraznit, že mezní tříletá nebo pětiletá promlčecí doba podle § 32 odst. 3 neběží po dobu trvání některé ze skutečností podle § 32 odst. 1 (tj. skutečností působících stavení běhu promlčecí doby). Uvedené pravidlo vyplývalo již ze stávající právní úpravy, což potvrdil závěr č. 165 ze zasedání poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu a správnímu trestání ze dne 21. 9. 2018: „Mezní promlčecí doba podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky neběží po dobu, kdy se běh promlčecí doby staví. Při určování konce této mezní promlčecí doby je tudíž nutno přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d) zákona o odpovědnosti za přestupky.“¹ V rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu se nicméně objevil názor odlišný, a to konkrétně v rozsudku ze dne 24. 4. 2018 č. j. 8 Afs 76/2017–88 (srov. zejména bod 27 a 28). Z předmětného rozhodnutí lze nepřímou dovodit, že Nejvyšší správní soud zřejmě považuje mezní promlčecí dobu za konečnou (nepřekročitelnou), přičemž do ní započítává rovněž dobu, po kterou se běh promlčecí doby staví – v podrobnostech viz citovaný závěr poradního sboru. Podle navržené úpravy by v budoucnu již neměly vznikat výkladové pochybnosti o tom, že při určování konce mezní promlčecí doby stanovené v § 32 odst. 3 je nutno přičíst dobu, po kterou trvala některá ze skutečností uvedených v § 32 odst. 1 písm. a) až d).“ (pozn. podtržení provedeno soudem). Soud konstatuje, že trestní řízení trvalo od zahájení trestního řízení dne 10. 9. 2019 sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení do vydání usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 11 To 349/2020-250 dne 21. 1. 2021, tj. 498 dnů. Řízení před

Městským soudem v Praze vedené pod sp. zn. 11 Ad 16/2021 bylo zahájeno dne 12. 11. 2021 podáním žaloby proti rozhodnutí ze dne 1. 11. 2021, a bylo pravomocně skončeno nabytím právní moci rozsudku č.j. 11 Ad 16/2021-67 dne 13. 10. 2022, tj. předchozí soudní řízení správní trvalo celkem 335 dnů. Celkem se tedy jednalo o 833 dnů, o tyto dny je nutné promlčecí dobu prodloužit, neboť tato doba se do tzv. maximální promlčecí doby nezapočítává. Soud uzavírá, že k datumu 20. 6. 2022 je nutno přičíst dobu 833 dnů, po kterou trvalo trestní řízení a soudní řízení správní, je zřejmé, že k vydání napadeného rozhodnutí dne 28. 2. 2023 došlo v rámci promlčecí doby prodloužené v souladu s druhou větou § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky.

38. Pro úplnost soud konstatuje, že k vydání žalobou napadeného rozhodnutí došlo rovněž při zachování jednorocní promlčecí doby dle § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť běh této promlčecí doby se dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky přerušuje a počíná běžet nová jednorocní promlčecí doba od oznámení o zahájení řízení o přestupku, a od vydání rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž ani do této doby se nezapočítává doba po kterou se vedlo trestní řízení nebo soudní řízení správní. Ke spáchání jednání, jež má znaky přestupku došlo dne 20. 6. 2019. Dne 10. 9. 2019 došlo sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení ke stavení promlčecí doby v souladu s § 32 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. Mezi spácháním jednání a zahájením trestního řízení tak uplynulo 82 dnů. Ke skončení trestního řízení a s tím souvisejícímu skončení stavení promlčecí doby došlo vydáním usnesení Krajského soudu v Praze dne 21. 1. 2021. Prvostupňový správní orgán zahájil kázeňské řízení dne 28. 4. 2021, tj. mezi dnem 21. 1. 2021 a 28. 4. 2021 uplynulo dalších 97 dnů, celkem 179 dnů. Je ovšem zřejmé, že prvostupňový správní orgán stihnul zahájit řízení o jednání, které má znaky přestupku při zachování jednorocní promlčecí doby, přičemž zahájením řízení počala běžet promlčecí doba nová. Dne 21. 7. 2021 byl běh promlčecí doby opět přerušen vydáním prvostupňového rozhodnutí, a znovu počala běžet jednorocní promlčecí doba. Ode dne 21. 7. 2021 do zahájení soudního řízení správního dne 12. 11. 2021 uplynulo 114 dnů, po dobu vedení soudního řízení správního promlčecí doba neběžela. Od vydání zrušujícího rozsudku Městského soudu v Praze dne 13. 9. 2022 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 28. 2. 2023 uplynula doba 168 dnů. Celkem tedy od vydání prvostupňového rozhodnutí do vydání žalobou napadeného rozhodnutí (aniž by se započítala doba po kterou se vedlo soudní řízení správní) uplynulo 282 dnů, je tak zřejmé, že žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí při zachování jednorocní promlčecí doby.
39. Soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů či pro vnitřní rozpornost. Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkázal na celý spis, tedy i na další důkazy, které žalovaný v rozhodnutí konkrétně neuvedl. Podle § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru platí, že *služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí*. Soud v této souvislosti připomíná, že rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Praha ze dne 1. 11. 2021 bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu č. j. 11 Ad 16/2021-67 ze dne 13. 9. 2022 pro nepřezkoumatelnost. Městský soud v Praze správnímu orgánu vytknul, že pouze neurčitě odkázal na celý spis a nebylo tedy možné dovodit z jakých konkrétních podkladů správní orgány vycházely, ani jaké z nich učinily závěry. V žalobou napadeném rozhodnutí ovšem žalovaný názoru zdejšího soudu dostal, když v odůvodnění rozhodnutí konkrétně

vyjmenoval všechny listiny, ze kterých při rozhodování vycházel. Obsah některých listin, které považoval za podstatné pro rozhodnutí ve věci, poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul, a to zejména Protokol o výsledku žalobce (č. l. 32–37 spisu), Protokol o hlavním líčení (č. l. 209–210 spisu), Protokol o výsledku svědka mjr. K. (č. l. 38 - 43 spisu), Protokol o výsledku MVDr. N. (č. l. 44 - 48 spisu). Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké závěry žalovaný z těchto listin učinil, zejména ohledně zjištěného skutkového stavu, naplnění znaku skutkové podstaty, jakož i o výši a druhu trestu, následně žalovaný vypořádal jednotlivé námitky žalobce z odvolání. Soud v této souvislosti připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s konstantní judikaturou, podle které musí být z odůvodnění seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. např. rozsudky NSS č. j. 9 As 66/2009-46, 7 Afs 1/2010-53 a 9 As 71/2008-109). Soud připomíná, že dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018–36, či nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 platí, že správní orgány nemají povinnost detailně vypořádat každou dílčí námitku či tvrzení, resp. nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí. Soud tak neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

40. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu vnitřní rozpornosti, a že žalovaný staví život psů nad zdraví dítěte. Soud konstatuje, že z žalobou napadeného rozhodnutí vnitřní rozpornost ani skutečnost, že by žalovaný postavil hodnotu psů nad zdraví dítěte nevyplývá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 12 konstatoval: *„Odvolatel v této souvislosti odkazoval na institut krajní nouze, kterou spatřoval v tom, že poté, co psy zavřel do vozidla z důvodu výjezdu své manželky ze dvora, musel řešit pád syna uvnitř domu, který se udeřil do hlavy, tj. poskytnutím pomoci synovi, kterého upřednostnil před zdravím a životy psů, odvracel přímo hrozící nebezpečí – ohrožení života dítěte. Odvolací orgán však musí přisvědčit závěru náměstka ředitele KŘP-A uvedeného v napadeném rozhodnutí, že odvolatel se měl poté, co zjistil, že v případě syna se nejedná o závažné poranění, k vozidlu vrátit a oba psy vypustit (třeba i se synem v náručí), namísto toho však utěšoval dceru, která sice plakala, ale v nebezpečí ohrožení zdraví či života zjevně nebyla. Nebyly tak naplněny znaky krajní nouze, jimiž je existence přímo hrozícího nebezpečí“*. Na straně 16 žalobou napadeného rozhodnutí pak žalovaný ke konkrétní námitce žalobce konstatoval následující: *„Odvolací orgán v této souvislosti uvádí, že je pochopitelné, že se odvolatel předně věnoval svému synovi, který se dle jeho tvrzení udeřil do hlavy; tato skutečnost ostatně není odvolateli kladena k tíži. Nicméně poté, co zjistil, že syn není vážně zraněn (odvolatel nevyhledal lékařskou pomoc, ani nedoložil lékařskou zprávu o ošetření syna a ani v žádném svém vyjádření netvrdil, že by byl syn vážně zraněn), měl se k vozidlu vrátit (třeba i se synem v náručí) a psy vypustit. Přímou hrozící nebezpečí, tj. ohrožení života dítěte, jako podmínka krajní nouze pominula okamžikem, kdy odvolatel zjistil, že v případě syna nejde o vážné poranění. To, že odvolatel po synovi utěšoval i plačící dceru, která však nebyla zraněná, popř. nehrozilo jí žádné přímé nebezpečí, bylo již mimo*

rámec podmínek krajní nouze. Odvolatel navíc svým jednáním, kdy údajně odvracel přímo brozící nebezpečí, které však objektivně neexistovalo, způsobil následek ještě závažnější, a to úhyn dvou psů za trýznivých okolností. Žalovaný v citovaných pasážích uváděl, že žalobce se měl poté, co zjistil, že v případě syna se o závažné poranění nejedná (pozn. soudu v Protokolu o výsledku ze dne 29. 1. 2020 žalobce uvedl: *„Pak jsem šel s dcerou dovnitř, kde plakal syn, který měl na čele modřinu, kdy to vypadalo, že se praštil o roh stolu. Měl jsem obavu o jeho zdraví, proto jsem se ho snažil uklidnit s tím, že se mi to po chvílce podařilo. Pak zase plakala dcera a takto se to několikrát střídalo, než jsem je oba uklidnil.“* vrátit k vozidlu a oba psy vypustit, namísto toho žalobce utěšoval plačící dceru, která v nebezpečí ohrožení zdraví či života nebyla. Žalovaný tak neshledal, že by v daném případě byly naplněny podmínky krajní nouze. Konstatování žalovaného, že nebezpečí objektivně neexistovalo vyplývá ze skutečnosti, že žalobce zjistil, že syn není vážně zraněný. Závěr žalovaného ohledně toho, že žalobce způsobil závažný následek, a to úhyn dvou psů, neznamená, že by žalovaný postavil život psů nad zdraví a život dítěte.

41. Žalobce v této souvislosti v dalším žalobním bodě namítal, že správní orgány nesprávně právně posoudily podmínky krajní nouze. Žalobce namítal, že správní orgány vůbec nevzaly v úvahu skutečnost, že žalobce musel nejprve zjistit, jestli nezletilý syn je zraněný a jak vážně. Uvedl, že v daném případě hrozilo nebezpečí poškození zdraví a života člověka, a že je logické, že žalobce využil možnosti zavřít psy do vozidla, v opačném případě, by psi utekli a zranili třetí osoby. Uvedl, že těžko mohl přijít se synem v náručí k vozidlu, když zde bylo další rozrušené dítě. Soud k této námitce konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že správní orgány se okolnostmi zranění syna žalobce, jakož i skutečnosti, že žalobce musel utěšovat rozrušenou dceru, zabývaly. Správní orgány své závěry učinily s ohledem na výpověď žalobce, přičemž výpověď žalobce nikterak nezpochybňovaly, naopak z ní vycházely. Správní orgány nicméně konstatovaly, že podmínky krajní nouze pominuly, když žalobce zjistil, že syn má pouze modřinu na čele. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje a konstatuje, že prodléváním u dítěte, kterým již žádné nebezpečí nehrozilo, žalobce způsobil závažný následek, a to úhyn dvou psů. Soud se ztotožnil i se závěrem správních orgánů, že s ohledem na žalobcovy zkušenosti se psy, žalobce musel vědět, že uzavřením psů do zavazadlového prostoru v podmínkách vysokých teplot, které ten den panovaly (27–30 °C), psy může vystavit nebezpečí přehřátí organismu a kolapsovému stavu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nenastane.
42. K námitce žalobce, že správní orgány nesprávně posoudily společenskou škodlivost jednání, soud konstatuje následující. Soud poukazuje na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45, k formálním a materiálním znakům skutkové podstaty přestupku: *„Lze tedy obecně vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek. Nelze tedy souhlasit s argumentem stěžovatele, že překročení nejvyšší povolené rychlosti, byť o jediný kilometr, naplňuje vždy a bez dalšího materiální znak přestupku...“* (srov. též s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, č. 4093/2020 Sb. NSS a s rozsudkem Nejvyššího

správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Z uvedeného rozsudku vyplývá, že obvykle je společenská škodlivost dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, nicméně výjimečně se k jednání, jež naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku, můžou přidružit další významné okolnosti, které společenskou škodlivost vylučují. Platí přitom, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být: *„význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka“* (opět rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008-45). Soud konstatuje, že právem chráněným zájmem je v daném případě ochrana zdraví a života zvířat. Správní orgány žalobcem namítané zvláštní okolnosti, tj. zranění syna a nutnost zkontrolovat, zda synovi nehrozí vážné nebezpečí na zdraví, zvažovaly a dospěly k závěru, že žalobce měl poté, co zjistil, že synovi vážné nebezpečí na zdraví nehrozí, psy neprodleně vypustit. Žalovaný rovněž konstatoval, že s ohledem na to, že žalobce byl téměř dvacet let zařazen v oddělení kynologických činností, kde výkon služby vyžadoval řešení situací ponechání psů ve vozidle, je třeba na žalobce se zřetelem k jeho znalostem a zkušenostem klást vyšší nároky při vyhodnocování škodlivých následků. Soud se s posouzením žalovaného ohledně míry společenské škodlivosti ztotožňuje a konstatuje, že i s ohledem na způsobený závažný následek, tj. úhyn dvou psů, jednání žalobce z hlediska míry společenské škodlivosti naplnilo materiální znak skutkové podstaty přestupku.

43. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že skutkový stav nebyl řádně zjištěn, správní orgány nehodnotily jednotlivé důkazní prostředky, ani ve vzájemné souvislosti, rovněž neřešily případné rozpory mezi těmito důkazy. Namítal, že správní orgány provedly selektivní hodnocení důkazů. Tuto námitku soud shledal zcela nedůvodnou, jak již soud uvedl v rámci vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konkrétně vyjmenoval všechny důkazy, ze kterých při rozhodování vycházel, obsah některých listin v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul. K argumentaci žalobce, že správní orgány vůbec nepřihlédly k jeho výpovědi, konstatuje soud, že žalovaný vycházel mimo jiné i z výpovědi žalobce zachycené v Protokolu o výsledku ze dne 29. 1. 2020. Žalovaný na straně 9 až 10 napadeného rozhodnutí konstatoval, že: *„Sled událostí předmětného dne, jak je popsal samotný odvolatel, tj. výjezd manželky odvolatele z vrat a z tohoto důvodu zavření psů do zavazadlového prostoru vozidla, zranění syna odvolatele v domě a nutnost kontroly jeho zdravotního stavu (toto tvrzení odvolatele nebylo možné v rámci dalšího dokazování potvrdit, či vyvrátit, protože k němu bylo ve prospěch odvolatele přihlédnuto), jakož i skutečnost, že když se odvolatel později pro psy vrátil, aby je z vozidla pustil, byli téměř mrtví a bezprostředně poté k jejich úhynu došlo, do sebe logicky i časově zapadají a nejsou též v rozporu ani se svědeckými výpověďmi mjr. K. a býv. ppor. D. Situace na místě činu a prostředí pro ustájení psů u domu odvolatele jsou popsány v úředním záznamu o ohledání věci, jehož součástí je i fotodokumentace místa činu. Dále je jednání odvolatele prokázáno výpovědí svědka MVDr. N., který podrobně popsal změny, které nastaly v těle uhynulého služebního psa, tj. cyanóza tkání, šedorůžové zbarvení svaloviny, nedostatečně sražená krev, změny na plicích, edém mozku atp., a který též zpracoval protokol o pitvě uhynulého služebního psa, z něhož je zřejmá příčina smrti, tj. přehřátí organismu a oběhový kolaps. Nutná přítomnost vysoké teploty ve vozidle byla prokázána zejména zprávou ČHMÚ, z*

níž se podává, že teplota vzduchu se dne 20. 6. 2019 v době mezi 13:00 hod. – 16:30 hod. pohybovala mezi 27 °C – 30 °C, bylo polojasno beze srážek a vál slabý vítr s nárazy do 8 m/s.“ Ke zjištěnému skutkovému stavu soud konstatuje, že ten vyplývá z rozsáhlého spisového materiálu, zejména z Protokolu o výsledku žalobce (č. l. 32 - 37 spisu), Protokolu o hlavním líčení (č. l. 209 - 210 spisu), Protokolu o výsledku svědka mjr. K. (č. l. 38 - 43 spisu), Protokolu o výsledku MVDr. N. (č. l. 44 - 48 spisu). Soud konstatuje, že z provedených důkazů nevyplývají žádné důvodné pochybnosti o jednání žalobce, následku, či zavinění ve formě nedbalosti.

44. Žalobce rovněž namítal, že pokud nechal otevřené jedny zadní dveře, pak mezi jeho jednáním a následkem není příčinná souvislost, a že správní orgány se dokazováním příčinné souvislosti nezabývaly. Žalobce v této souvislosti poukazoval na výpověď MVDr. N., ze které dle žalobce vyplývá, že otevření jedné dveří postačuje k ochlazení psů. Soud konstatuje, že správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobce, že nechal otevřené jedny zadní dveře, žalovaný ovšem konstatoval, že: *„ani otevření jedné dveří by nemohlo mít vliv na to, že v zavazadlovém prostoru s ohledem na vysokou teplotu vzduchu, vystavení vozidla přímému slunečnímu svitu a téměř bezvětrí nepanovaly po delší dobu podmínky slučitelné se životem zvířete.“* Znalec MVDr. N. ve své výpovědi zachycené v Protokolu o výsledku svědka ze dne 18. 6. 2020 konstatoval, že teplota v automobilu stoupá rychle, pokud je teplota prostředí 29,5 stupňů, pak teplota v automobilu dosáhne během 10 minut 38,9 stupňů, za 30 minut už je tam 49 stupňů. MVDr. N. dále uvedl, že: *„otevřené okénko nemá téměř žádný vliv na vzestup teploty, barva částečně a pokud je ten automobil ve stínu, tak je ten stav o něco lepší. Čím větší je vzdušná vlhK.t, tím je účinek tepla zhoubnější. Normální fyziologická teplota psa je 37,5 – 39,5 stupňů, takže když je tam 49 stupňů po 30 minutách, má to na zvíře fatální účinek, jakmile teplota toho zvířete dosáhne 40,5 stupňů, dochází k excitaci (neklid) zvířete, pravděpodobně štěká, sliní, pohybuje se. Tím se ten stav prohlubuje. Pokud je vnitřní teplota 41–43 stupňů, dochází k ochablosti toho zvířete, k ataxii, bezvědomí a postupnému úhynu“.* Na otázku policejního orgánu, zda by mělo na dobu dostačující k úhynu psů významnější vliv otevření jedné dveří vozidla, svědek MVDr. N. uvedl, že: *„Asi ano, záleží na tom, jak by byly otevřené. V případě, že by byly otevřené dokořán, tak by to vliv mělo“.* Na otázku policejního orgánu: *„Znamená to, že v případě, kdy by byly otevřené dokořán, tak by k úhynu vůbec nedošlo či by se ta doba prodloužila?“*, svědek N. doplnil, že: *„Tam záleží na proudění vzduchu v automobilu. Když by ty dveře byly otevřené, tak pak by záleželo na tom, jak intenzivní by byla výměna vzduchu v automobilu. Ideální by bylo nechat oboje zadní dveře zcela otevřené. Pak by pravděpodobně k úhynu nedošlo“.* Svědek MVDr. N. následně při výpovědi u hlavního líčení dne 5. 10. 2020 na otázku samosoudkyně: *„Mgr. M. uváděl, že nechal jedny celé dveře otevřené. Takže i s jedněmi otevřenými dveřmi takto na slunci by došlo ke vzestupu teploty na takovou, která je neslučitelná s dlouhodobým pobytem zvířat?“* uvedl: *„Když by byly ty dveře otevřené skutečně dokořán, tak by ten stav byl tím zpomalen. Pokud ta zvířata nejsou na zadních sedadlech a jsou v zavazadlovém prostoru, kufru, tak ten stav se o to ještě zhoršuje, tam ty podmínky jsou horší, než kdyby byly na zadním sedadle. Dveře samozřejmě, když by byly otevřené, tak by tam nějaký průvod vzduchu byl, ale velmi těžko se dá říct, jak by to ten stav ovlivnilo. Záleží, kde by ten automobil stál, jak by tam proudil vzduch apod. Kdyžby byly oboje dveře otevřené a tam byl skutečně průvan, tak by k tomu asi nedošlo.“* (pozn. potvrzení provedeno soudem). Z výpovědi svědka MVDr. N. tak vyplývá, že v případě, že by žalobce nechal otevřené oboje zadní dveře, tak pravděpodobně by k úhynu psů nedošlo, svědek zdůraznil, že záleží na proudění vzduchu v automobilu a intenzitě proudění. Soud konstatuje, že obdobně se vyjádřil i svědek mjr. K., který ve své výpovědi

zachycené v Protokolu o hlavním líčení ze dne 14. 9. 2020 uvedl: „K dotazu, když někdy výjimečně je potřeba nechat psa v autě a je horko, jaké jsou zvyky, co vše se nechává otevřené, uvádím, že pes se v autě nechává...Služební vozidla mají kynologickou úpravu, uvnitř jsou boxy na ustájení těch psů, tudíž se většinou nechávají otevřené zadní páté dveře vozidla. Pokud kynologická úprava taková není, tak se musejí nechat otevřené minimálně buď zadní dveře, nebo okénka. Záleží na typu vozidla a jeho úpravě, zda jsou tam zatmavená skla nebo nejsou. Určitě má být otevřeno více než jedno okénko. Není to ale nikde upravené. Snažíte se vytvořit psovi takové podmínky, aby měl co nejlepší přísun vzduchu a proudícího vzduchu“. Dle názoru soudu se oba svědci vyjádřili v tom smyslu, že rozhodující je zajistit proudění vzduchu uvnitř automobilu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s výpověďmi svědků konstatoval, že nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že běžně postačovalo otevření jedné dveří, neboť tímto způsobem nebyl zajištěn přísun proudícího vzduchu pro ochlazování psů umístěných v uzavřeném zavazadlovém prostoru. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje a doplňuje, že doba, po kterou psi byli uzavřeni ve vozidle, aniž by měli zajištěn přísun proudícího vzduchu, byla dostačující k přehřátí organismu zvířat.

45. Soud doplňuje, že správní orgány nepochybněly, že původně žalobce chtěl psy umístit do zavazadlového prostoru pouze na krátkou dobu, tj. po dobu potřebnou k výjezdu vozidla manželky žalobce z vrat. Nicméně poté, co žalobce musel zkontrolovat, zda jeho syn není vážně zraněný, došlo k prodlevě, žalobce sám uvedl, že musel utěšovat syna, poté dceru „a takto se to několikrát střídalo, než jsem je oba uklidnil“. V této prodlevě pak správní orgány spatřovaly nedbalostní jednání vědomé, neboť žalobce musel vědět o možnosti následku (přehřátí organismu zvířat), ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takový následek nezpůsobí. S tímto posouzením se soud ztotožňuje a uzavírá, že žalobce zanechal zvířata ve vozidle v podmínkách výrazně nevyhovujících jejich biologickým potřebám, porušil tím povinnost dle § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona: „chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházet poškození jejich zdraví“. Co se týče příčinné souvislosti, konstatuje soud, že mezi jednáním žalobce a následkem, tj. úhynem psů je nepochybně příčinná souvislost. Přičemž na příčinnou souvislost v daném případě nemělo vliv ani ponechání otevřenými jedněch zadních dveří. S ohledem na výše uvedené pak rozhodně nelze přisvědčit tvrzení žalobce na ústním jednání, že se správní orgány nezabývaly hodnocením toho, co případně mohlo způsobit zavření zadních dveří vozidla. Žalobce totiž na ústním jednání soudu přdestřel (nepodloženou) domněnku, že je mohla zavřít třetí osoba, což by mu pak nemohlo být kladeno k tíži. Toto tvrzení má soud za ryze účelové, jelikož žalobce již ve své výpovědi zachycené v Protokole o hlavním líčení (č. l. 209-210 správního spisu) uvedl, že dle jeho názoru zadní dveře vozidla zavřel vítr či psi svým pohybem; pravděpodobnost, že došlo k zavření zadních dveří při pohybu psů ve vozidle vyjádřil i svědek býv. ppor. D. v Protokolu o hlavním líčení (č. l. 211 správního spisu). Navíc žalobce zopakoval i při ústním jednání před prvostupňovým správním orgánem ze dne 24.6. 2021 (č. l. 272-276 správního spisu), že smrt obou psů považuje za nešťastnou náhodu. Správní orgány pracovaly nejen s těmito skutečnostmi zjištěnými z výsledků, nýbrž i z úředního záznamu o ohledání věci, jehož součástí je i fotodokumentace z místa činu, z protokolu o pitvě služebního psa, ze zprávy Českého hydrometeorologického ústavu ohledně teplotních podmínek ze dne 20. 6. 2019. Veškeré jednotlivé důkazy pak správní orgány pečlivě posoudily i ve vzájemné souvislosti, přičemž ze žádného z důkazů nevyplýval ani náznak zavinění třetí osoby na úmrtí psů, proto dle názoru soudu správní orgány dospěly ke správnému a logickému závěru o nedbalostním zavinění ze strany

žalobce (viz zejména strana 11, 14 až 16 žalobou napadeného rozhodnutí) a správně v souladu se zásadou hospodárnosti a rychlosti správního řízení nepřistoupily k vytváření ryze spekulativních konstrukcí skutkového děje.

46. Na ústním jednání žalobce sporoval věrohodnost výsledku MVDr. N. s obecným poukazem na to, že MVDr. N. vypovídal ke skutečností „*mimo jeho obor působnosti*“. Soud z Protokolu o výsledku MVDr. N. ze dne 18. 6. 2020 ověřil, že tento byl ve věci vyslechnut jako svědek a nikoli jako znalec; přičemž to byl právě on, kdo prováděl pitvu uhynulého služebního psa a ve věci se vyjadřoval z titulu odborného pracovníka patologie, a to jak k výsledkům pitvy samotné, tak k otázkám vlivu teplotního působení na psa umístěného ve vozidle atp., ve svých odpovědích se svědek opíral nejen o přímé zkušenosti z pitvy, nýbrž i o poznatky z odborné literatury (což i ve výpovědi výslovně uvedl). Soud tedy nevešel ani tuto výtku žalobce.
47. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že řízení je zatíženo vadou. Namítal, že při zahájení řízení mu nebylo dostatečně specifikováno, jakou povinnost měl porušit. Žalobce poukázal na § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona a uvedl, že nevěděl, zda mu bylo kladeno za vinu, že porušil povinnost „*chovat zvířata způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují jejich biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav*“ či zda porušil povinnost „*předcházet poškození jejich zdraví*“. Soud tuto námitku shledává nedůvodnou, již v rozsudku č.j. 11 Ad 16/2021-67 ze dne 13. 9. 2022 zdejší soud k obdobné námitce žalobce uvedl, že v oznámení o zahájení řízení bylo zcela jednoznačně popsáno jednání, které je žalobci kladeno za vinu, nelze tak žalobci dát za pravdu v tom, že nevěděl, jaké jednání je mu vytýkáno a že tomu nemohl přizpůsobit obhajobu. Soud doplňuje, že ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona sice obsahuje dvě povinnosti, žalobce svým jednáním nicméně porušil obě povinnosti a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku dle § 71 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona.
48. Žalobce dále namítal, že uložený trest je nepřiměřený. Žalobce namítal, že služební hodnocení není ve výčtu důkazních listin uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalobce namítal, že druh a výše trestu nezohledňuje veškeré okolnosti, a to zejména dobu trvání správního řízení a skutečnost, že úmrtí obou psů znamenalo psychickou újmu i pro žalobce. Soud konstatuje, že v daném případě zákonodárce delikt ní jednání postihuje rozmezím pokuty od 0 Kč do 20 000 Kč. V tomto rozmezí se správní orgány pohybovaly a meze správního uvážení ohledně výše uložené pokuty nepřekročily. Žalobci byla uložena pokuta při spodní hranici uvedené zákonné sazby 2 500 Kč. V této souvislosti soud podotýká, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS). V posuzované věci správní orgány obou stupňů při ukládání sankce zohlednily všechna v úvahu připadající kritéria a přihlížely k relevantním okolnostem. Soud konstatuje, že prvostupňový správní orgán při ukládání kázeňského trestu přihlédl ke kladnému služebnímu hodnocení žalobce, délce trestního řízení, jež předcházelo kázeňskému řízení, jakož i ke skutečnosti, že úmrtí psů negativně ovlivnilo samotného žalobce, v podrobnostech soud odkazuje na stranu 4 prvostupňového rozhodnutí. Soud tak neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně nepřiměřenosti pokuty, ani námitku, že prvostupňový správní orgán nepřihlédl ke skutečnosti, že úmrtí psů znamenalo psychickou újmu i pro žalobce, a že s tímto tvrzením přišel nově až

žalovaný. Soud rovněž konstatuje, že služební hodnocení žalobce je uvedeno ve výčtu důkazních listin na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí.

49. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, že řízení bylo vedeno podjatými správními orgány. Žalobce namítal, že veškeré osoby působící u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy jsou podjatými osobami, když předmět řízení se vztahuje ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, kterému byla způsobena škoda. Řízení vedené těmito osobami dle žalobce nemůže být objektivní, když tyto osoby hájí zájmy Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. Soud konstatuje, že námitku podjatosti žalobce vznesl pouze v obecné rovině, když podjatost úředních osob spatřoval v tom, že úřední osoby působí u Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy. Soud proto rovněž v obecné rovině poznamenává, že dle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že: *„Každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“*, podle odst. 2 daného ustanovení platí, že: *„Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.“* Soud tak námitku podjatosti úředních osob shledal nedůvodnou, na tomto závěru ničeho nemůže změnit ani do jisté míry konkretizace této námítky žalobcem, který na ústním jednání uvedl, že podjatost spatřuje ve skutečnosti, že je se žalobcem paralelně vedeno i řízení o náhradě škody. Opět se totiž jedná o obecnou formulaci podjatosti, která bez dalšího nikterak nereflektuje shora citované ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu; nad to žalovaný na ústním jednání upozornil, že řízení o náhradě škody je vedeno jinými služebními příslušníky, než kteří byli pověřeni vedením přezkoumávaným správním řízením, k čemuž se žalobce nevyjádřil.
50. Závěrem soud podotýká, že ve věci nepřehlédl požadavek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*. V dané věci byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 70 odst. 1 písm. a) ve spojení s odst. 2 písm. a) veterinárního zákona, který v době jeho spáchání umožňoval uložit pokutu do výše 20 000 Kč. Soud přitom shledal, že ani ke dni vydání rozhodnutí soudu nedošlo ke změnám skutkové podstaty správního deliktu dle § 4 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona a rovněž tak výše maximální možné sankce za jeho spáchání zůstala beze změny.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takového rázu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27.01.2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu